

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο καπετάν Μπαλαραμάς, ο ένδοξος λοχίας των εζώνων, τον είχε συλλάβει «έπ' αὐτοφώρω» κλείτοντά τράγοις καί γίδα από τού Τραχανά τή στάνη.

Καμιά δικαιολογία ούτε συνγνώμη δέν χοροῦσε, παρ' όλες τις προστάθειες τού δικολάβου καί πρώτου παρέδρου τού χωριού, ὁ ὁποῖος ἐλέμενε στήν ἀπόδειξι τού «ἄλλοθι», δηλαδή τού... ἄλλου μέρους, ἐπειδή ὁ ζωοκόλος Θύμιος Μαραθιάς καταγόταν ἀπό... τό ἄπειναντι τού ποταμοῦ χωριό!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καί ὁ βουλευτής καί ὁ δήμαρχος καί ὁ συνταξιοῦχος ταμίας καί ὁ φαρμακοποιός, δηλαδή καί τὰ πρώτα φέροντες» μέου στό χωριό, ἐπενέβησαν ἰστέρ τού συλληφθέντος — «ρήφους εἶν' κί' αὐτός» — ἀλλά ὁ Μπαλαραμάς ἦταν ἀμετάπειτος:

— Ἀπαξ καί συνελήφθη οὐ διάσημος φρυγόδουκος, ἡ ἔξουσία θά κί'αί' τού καθήκουν τ'ς!...

Καί εἶχε δικηο ὁ Μπαλαραμάς νά εἶνε ἀμετάπειτος. Ἐπί μῆνες τώρα ἐκλέπτοντο γίδες καί κατσικα, χωρῆς ἡ ἔξουσία οὔτε ποοί ἦσαν οἱ δρόστα «νά πάρη μεζέ», οὔτε καί... μεζέ ἀπό τὰ κλοπιμαῖα!...

Καί μιά πού τόφερε ὁ δαίμονας καί πάστηκε ὁ κακοῦργος, πῶς θά τόν ἀφινε ἐλεύθερο! Μιά τὸ ἤθελε ὁ βουλευτής κί' ὁ δήμαρχος τού τόπου καί ὅλοι οἱ ἐξέχοντες, οὐ φαρμακοποιούς κί' οὐ ταμίας οὐ συνταξιοῦχους.

— Ἀμ' τότε ἄς πᾶν στοῦ διάβουλου τ' ἀφ'λότμα τὰ γαλόνια ἄν καταπτήσαν ἔτσι!...

Αὐό «σαρδέλλες» εἶχε ὁ Μπαλαραμάς. Καλύτερα νά τις ἔτρωγε παρά νά τις λερώσῃ!...

Καί ἔτσι ὁ Θύμιος ἐστάλη, δεμῆνος «κοκοροεσοειδῶς», νά δικαστῆ στήν Ἀθήνα.

Πρώτη φορά ἐρχόταν ὁ Θύμιος στήν πρωτεύουσα. Καί πῶς ἐρχόταν μάλιστα!

— Βασιλικά! Μὲ χωροφύλακες δίπλα του καί λόγους, σάν νάτανε ὁ Πρίγκιπας!...

Ἔτσι τού εἶπεν ὁ Φωτιάκις ὁ «παρλιακόξ» (παρλιακόξ) ὁ κερφετζῆς.

Ἡ πολυκοσμία τῆς Ἀθήνας τόν κατέληξε, ὁ δόρυθος τόν ἐξάλισε, οἱ δρόμοι οἱ πολλοί καί ἀπερδεμῆνοι τόν ἐκαῖναν καί τὰ ἔρασε:

— Πῶς βρισκοῖνε τὰ σπῖτια τους οἱ ἀνθρώποι μέσα σέ τόσους δρόμους!...

Βαδίζοντας πρὸς τὸ Σύνταγμα καί μὴ βλέποντας δέντρα πουθενά, οὔτε γρασιδί, παρά μονάχα σπῖτια σάν βοινά ψηλά, ἐφώναξε:

— Χορτάρι δέν ἔχει ἐδῶ γρᾶ; — Που νά βοσθῆ!

— Τότε πού βόσκει τὰ πρόβατά τ' οὐ κόσμου; — Ἐδῶ δέν βόσκουν πρόβατα, τού εἶπε ὁ ἐπί κεφαλῆς τῆς συνοδείας, πού ἔκανε τὸν ἔξυπνο.

— Ἀλλά τί; — Ἐδῶ βόσκουν... ἀνθρώπους!...

Ἐξῶ ἀπό τού Ἐλευθερουδάκη εἶδε τις βιτρίνες γεμάτες εἰκόνας πολυχρῶμες. Εἰκόνες ἱερές, τοπειά, κοσμικῆς εἰκόνας, φωτογραφίες διάφορες.

— Ἡ ἱεζησιὰ εἶν' ἰδῶ; ράτῃσε. — Ὁχι, Β.β.μολοεῖο!

— Κί' αὐτά τί εἶνε; Στουρίσματα; — Αὐτά εἶνε φωτογραφίες!

Ἄλλοτε εἶπε ὁ Μαραθιάς στάθηκε μπρὸς σέ κάτι φωτογραφίες ἀγαλμάτων. Ἡ «Τρεῖς Χάριτες» ἔλαμπαν μὲ ἄλη τὴν ἀρμονικότητα καί τὴν προκλητικὴ καμπυλότητα τῶν λευκῶν σαρκῶν τού θεῖου σώματός των.

Ἦταν μιά φωτογραφία πρώτης τάξεως, καμωμένη μὲ ὑπέροχη τέχνη. Ὁ Θύμιος τὴν κίτταξε καλὰ-καλὰ καί τράβηξε τὸν δρόμο του κοιτώντας τὸ κεφάλι:

— Τί εἶνε τί τούτ' ἡ Ἀθήνα, οὐχ' πιδιά!

Ἦταν μιά φωτογραφία πού τού κλειψαν τὰ ζῶα, ἐξέφρασαν ἀμφιβολίες...

Κί' ὁ νοικοκύρης πού τού κλειψαν τὰ ζῶα, ἐξέφρασαν ἀμφιβολίες...

Τί εἶνε τί τούτ' ἡ Ἀθήνα, οὐχ' πιδιά!

Τί εἶνε τί τούτ' ἡ Ἀθήνα, οὐχ' πιδιά!

Γι' αὐτὸ μᾶς πῆρι οὐ διάβουλος κί' μᾶς οἰζουοί!...

Καί δείχνοντας τὴ φωτογραφία τού ἀρχαίου μαμαρινοῦ συμπλέγματος, πρόσθεσε γιὰ τις τρεῖς γυναικες:

— Βρακί δέν ἔχουν νά φορέσουν ἡ σουσουράδες κί' φωτογραφία ἦθλαν!...

Ἐπεί, γιὰ νά μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς δίκες.

Ἐνας δικηγόρος πολιτευόμενος ἀνέλαβε τὴν ἑπερώταση τού «ἀτυχοῦς χωρικοῦ» καί εἶπε πολλά γιὰ τὸν Μαραθιά, «ὅστις ἐσῶθη, θῆμα τῆς δικαιοσύνης, μέχρι τού ἐδωλοῦ εἰς ὁ ἐκάθρασαν βασιλοκτόνοι καί ἀναρχικοί!».

Ἦταν μιά φράσι πού τού ἄρεσε πολύ καί τὴν ἐπαυελιάβαινε παντοῦ καί παντοῦ, ὅπου χοροῦσε κί' ὅπου δέν χοροῦσε.

Τὸ δικαστήριον εἶχε καταλλήλως μνηθεῖ — εἶχε ψήφους οὐ Μαραθιάς — καί συγκινήθηκε μὲ τὴ σιτηρικὴ δεινότητα τού συνηφόρου.

Ἀκομή κί' ὁ ἴδιος ὁ Μπαλαραμάς, ἐπειδή ἀπειλήθηκε μὲ μετάθεσι στήν Κέρκυρα, προστάθηκε νά συσκοτίσῃ τὴν κατηγορία, λέγοντας ὅτι οὐ σιληφθεῖς ἰτ' αὐτοφώρω ἐνδέχεται νά εἶν'... κί' ἄλλους!».

Ἐπίσης κί' ὁ νοικοκύρης πού τού κλειψαν τὰ ζῶα, ἐξέφρασε ἀμφιβολίες ἄν πραγματικά ὁ Μαραθιάς ἔκαμε τὴν κλοπή.

Ἐξαφνα, ἐνὸ ὅλα ἦσαν εἰνοειδῆ γιὰ τὸν κατηγορούμενο, σηκώθηκε ὁ Εἰσαγγελεὺς καί ἐπέτεθη λαῶρος κατὰ τῆς ζωοκοπῆς, κακίζοντας τὴν κακοῦχο αὐτὴ πρᾶξι, κλητικῶντας ὅσους ὑπερασπίοντο τούς «κλετῆρας ζῶοκλόπους» καί τονίζοντας ὅτι στήν ἱστορικὴ τὸς ὀφείλεται μιά ἀπὸ τις μεγαλείτερες δυστυχίες τῆς Ἑλλάδος...

Μίλησε πολλὴ ὥρα, ἀνέλυσε ἐν ἐκτασει τὸ ζήτημα, ἀνεπίτηξε ἐνα-ἐνα χωριστὰ κάθε λόγο καί στό τέλος κάλεσε κατακουρασμένους, σφουγγίζοντας τὸ κρόσσό του μὲ τὸ μανηλι του, φουσκοπόντας καί καταπίνοντας γλυκογλυκιδῶν τρία ποτήρια νερό.

Τὸ ἀρχοτήριον εἶχε λουφάσει. Δέν ἦταν ἀγόρευσι αὐτῆ.

Ἦταν χεῖμαρρος. Καταρράκτης...

Δέν ἔδωσαν φράσεις ἀπὸ τὸ στόμα τού κ. Εἰσαγγελεῖος, ἀλλὰ φλόγες, ρουκέτες, ὄφεις πυρίνοι, περσοῦτο δράκοντες.

Δέν ἦταν γλώσσα ἡ δική του, ἀλλὰ σπάθη, πέλεκυς, ξιφολόγη, λαμητόμος.

Ἐὸ φόβος καί ὁ τρόμος εἶχαν ἀλώσει πλέον τὰς πτερυγὰς των ἐντὸς τῆς αἰδούσης τού δικαστηρίου.

Ἐὸ κ. Εἰσαγγελεὺς εἶχε κάμει μὲ τὴν ἀγόρευσι τού ἐξαρετικῆ ἐντύποσι.

Τρέμε γῆ καί οὐρανέ!...

Ἐὸ κλητήρας τού δικαστηρίου ἔσπευσε νά τού προσκομίσῃ ἄλλα τρία ποτήρια νερό. Καί ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τὰ ρούφηξε κί' αὐτά, χωρῆς νά πάρη ἀνάσα. Εἶχε κάμει τὸ καθήκον του εἰσυνειδήτως καί εἶχε ἀνάψει καί κορώσει!...

Τότε ὁ Πρόεδρος γύρισε πρὸς τὸν κατηγορούμενο:

— Τί ἔχεις ἐσὺ νά πῆς; — Ὁ Μαραθιάς, ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὴν δεμνιτάτη ἐπίθεσι τού Εἰσαγγελεῖος κατὰ τῆς ζωοκοπῆς, σηκώθηκε καί δείχνοντας μὲ τὴν σπαρὰ τὸν παθόντα καί τὸν Εἰσαγγελεῖα, ἐφώνησε:

— Τί νά εἶπῶ, κῆρ Πρόεδρε, πού αὐτονοῦ ἔφαγα τὰ κατσικα κί' ἐκείνος ἔβγαλε τὸν κόρακα, μιά ὥρα τῶρα ἀπὸ κεί πάνω!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ὁ καπετάν Μπαλαραμάς, ένδοξος λοχίας τῶν εζῶων.

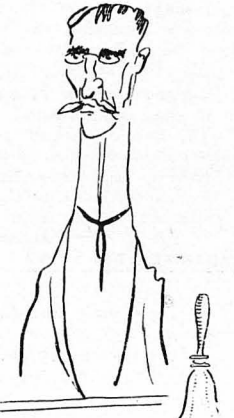
Θύμιος Μαραθιάς, ὁ ζωοκόλος.

Κί' ὁ νοικοκύρης πού τού κλειψαν τὰ ζῶα, ἐξέφρασαν ἀμφιβολίες...

Ὁ συνταξιοῦχος ταμίας, ἐκ τῶν τὰ πρώτα φερόντων.

Τί ἔχεις ἐσὺ νά πῆς; ῥάτῃσε ὁ Πρόεδρος.